

عنوان مقاله:

بافت تاریخی به مثابه موزه هنرهای بصری جهت گردشگری تاریخی با تاکید بر نمونه شیراز

محل انتشار:

فصلنامه گردشگری فرهنگ، دوره 1، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مریم اسماعیل دخت - دکتری معماری منظر، گروه معماری، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

بافت تاریخی به مثابه مکانی با کالبدی تاریخی و محوطه میراثی در شهرها شناخته میشود و سالانه گردشگران زیادی به بافتهای تاریخی شهرها سفر میکنند و در کشورهای در حال توسعه مثل ایران مکانهای مهمی جهت جذب گردشگر محسوب میشوند. عنوان بافت قدیم شیراز از زمان رضاشاه در اسناد مربوط به توسعه شهر و تخریب بافت قدیم با نوسازیهای دوران پهلوی اول باب شد که هماکنون با عنوان محدوده تاریخی شناخته میشود. تغییرات بنیادین در ساختار شهرهای سنتی منجر به فرسودگی این بافتها شده و جمعیت ساکن در بافت قدیم شیراز به عنوان نمونه در این تحقیق، به بافت اطراف مهاجرت کردند. از طرفی طبق تعاریف سازمان جهانی یونسکو، گردشگر فرهنگی با هدف آشنایی با فرهنگ جامعه میزبان عازم مقصد میشود. با مهاجرتپذیری بافت تاریخی شهرها و تغییر اساسی در ساختار جمعیتی، آیا میراث فرهنگی ناملموس بافت، که به عنوان مثال در بافت تاریخی شهر شیراز حدود هزارسال هویت فرهنگی آن را شکل داده است، به حیات خود ادامه میدهد؟ نتایج حاصل از تحقیق حاکی از آن است که از دوره پهلوی اول تا کنون اقدامات صورتگرفته در بافت تاریخی شیراز در قالب حفاظت و توسعه منجر به تحول در ساختار جمعیتی بافت تاریخی و در نتیجه تغییر اساسی در «میراث فرهنگی ناملموس» بافت شده است و هماکنون بافت تاریخی شیراز به استثنای بازار، علیرغم برخورداری از پتانسیل برای توسعه گردشگری فرهنگی، مکان بازنمایی هویت فرهنگی شهر شیراز نیست و به مثابه موزه هنرهای بصری است که گردشگران از بخشی از «میراث ملموس» به جای مانده از گذشته بازدید میکنند.

کلمات کلیدی:

گردشگری فرهنگی، میراث، فرهنگ، بافت تاریخی، شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1185069>

